

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 120/11

Λουξεμβούργο, 15 Νοεμβρίου 2011

Απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-106/09 P και C-107/09 P
Επιτροπή και Ισπανία κατά Government of Gibraltar
και Ηνωμένου Βασιλείου

Φορολογικό καθεστώς σχεδιασθέν ούτως ώστε οι εταιρίες offshore να μην εμπíπτουν στη φορολογία αποτελεί καθεστώς κρατικής ενισχύσεως ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά

*Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο ακυρώνει την απόφαση του Πρωτοδικείου και επιβεβαιώνει την
απόφαση της Επιτροπής με την οποία δεν επιτρέπεται στο Ηνωμένο Βασίλειο να θέσει σε
εφαρμογή το σχέδιο μεταρρυθμίσεως του φόρου εταιριών του Γιβραλτάρ του 2002*

Τον Αύγουστο του 2002, το Ηνωμένο Βασίλειο κοινοποίησε στην Επιτροπή τη σχεδιαζόμενη μεταρρύθμιση του φόρου εταιριών από την Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ¹. Η μεταρρύθμιση αυτή περιελάμβανε, μεταξύ άλλων, την κατάργηση του παλαιού φορολογικού συστήματος και τη θέσπιση τριών φόρων εφαρμοστέων σε όλες τις εταιρίες του Γιβραλτάρ, ήτοι: τέλος εγγραφής στο μητρώο εταιρειών, φόρο μισθωτών υπηρεσιών, φόρο κατεχομένων επαγγελματικών χώρων (*business property occupation tax*, «BPOΤ»), δεδομένου ότι οι δύο τελευταίοι φόροι ανέρχονται κατ' ανώτατο όριο σε 15 % επί των κερδών.

Το 2004, η Επιτροπή αποφάσισε² ότι οι κοινοποιηθείσες προτάσεις σχετικά με τη μεταρρύθμιση του συστήματος φορολογίας των εταιριών στο Γιβραλτάρ συνιστούν καθεστώς κρατικών ενισχύσεων το οποίο δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά και, κατά συνέπεια, οι προτάσεις αυτές δεν μπορούν να τεθούν σε εφαρμογή. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή φρονεί ότι τρεις πτυχές του σχεδίου φορολογικής μεταρρυθμίσεως είναι επιλεκτικές από ουσιαστικής απόψεως: 1) η προϋπόθεση υπάρξεως κερδών πριν από την επιβολή του φόρου μισθωτών υπηρεσιών και του BPOΤ, η δε προϋπόθεση αυτή ευνοεί τις επιχειρήσεις που δεν έχουν κέρδη· 2) το ανώτατο όριο ύψους 15 % επί των κερδών που εφαρμόζεται για την επιβολή του φόρου μισθωτών υπηρεσιών και του BPOΤ, εφόσον το ανώτατο αυτό όριο ευνοεί τις επιχειρήσεις οι οποίες, το συγκεκριμένο οικονομικό έτος, έχουν χαμηλά κέρδη σε σχέση με τον αριθμό των υπαλλήλων τους και την κατοχή επαγγελματικών χώρων· 3) ο φόρος μισθωτών υπηρεσιών και ο BPOΤ, εφόσον οι δύο αυτοί φόροι ευνοούν, από τη φύση τους, τις εταιρίες «offshore» που δεν έχουν φυσική παρουσία στο Γιβραλτάρ και οι οποίες, ως εκ τούτου, δεν υπόκεινται στον φόρο εταιριών. Επιπλέον, η Επιτροπή θεώρησε ότι η σχεδιαζόμενη μεταρρύθμιση είναι επιλεκτική από περιφερειακής απόψεως καθόσον προβλέπει σύστημα δυνάμει του οποίου οι εταιρίες του Γιβραλτάρ φορολογούνται, γενικώς, με μικρότερο συντελεστή από τις εταιρίες του Ηνωμένου Βασιλείου.

Κατόπιν των προσφυγών που άσκησαν η Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ και το Ηνωμένο Βασίλειο, το Πρωτοδικείο ακύρωσε, στις 18 Δεκεμβρίου 2008, την απόφαση της Επιτροπής³. Με την απόφασή του, το Πρωτοδικείο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή δεν ακολούθησε ορθή μέθοδο αναλύσεως όσον αφορά την ουσιαστική επιλεκτικότητα του σχεδίου μεταρρυθμίσεως. Συγκεκριμένα, κατά το Πρωτοδικείο, η Επιτροπή, για να αποδείξει την επιλεκτικότητα του επίμαχου φορολογικού συστήματος, όφειλε να αποδείξει ότι ορισμένα από τα στοιχεία του συστήματος αυτού έχουν χαρακτήρα παρεκκλίσεως σε σχέση με το κοινό ή «κανονικό» φορολογικό καθεστώς του Γιβραλτάρ. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή δεν μπορούσε, όπως έπραξε με την απόφασή της, να

¹ Πάντως, η επίμαχη στις υπό κρίση υποθέσεις μεταρρύθμιση δεν τέθηκε σε ισχύ.

² Απόφαση 2005/261/ ΕΚ της Επιτροπής, της 30 Μαρτίου 2004, για το καθεστώς ενίσχυσης που σχεδιάζει να εφαρμόσει το Ηνωμένο Βασίλειο σε σχέση με τη μεταρρύθμιση της φορολογίας εταιριών της Κυβέρνησης του Γιβραλτάρ (ΕΕ 2005, L 85, σ. 1).

³ Απόφαση στις υποθέσεις [T-211/04](#) και T-215/04, Government of Gibraltar και Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας κατά Επιτροπής (βλ. [Ανακοινωθέν Τύπου 99/08](#) στα αγγλικά).

θεωρήσει ως επιλεκτικά τα γενικά φορολογικά μέτρα σε σχέση με τα αποτελέσματά τους. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το πλαίσιο αναφοράς για την εκτίμηση της περιφερειακής επιλεκτικότητας της μεταρρυθμίσεως αντιστοιχούσε αποκλειστικώς στα όρια του εδάφους του Γιβραλτάρ και όχι στα όρια του Ηνωμένου Βασιλείου.

Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή και η Ισπανία υπέβαλαν ενώπιον του Δικαστηρίου τις υπό κρίση αιτήσεις αναιρέσεως κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

Με τη σημερινή απόφασή του, **το Δικαστήριο εκτιμά ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το σχέδιο φορολογικής μεταρρυθμίσεως δεν χορηγεί επιλεκτικά πλεονεκτήματα στις εταιρίες offshore.**

Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο κρίνει ότι διαφορετική φορολογική επιβάρυνση απορρέουσα από την εφαρμογή «γενικού» φορολογικού συστήματος δεν αρκεί, αφεαυτή, προς απόδειξη της επιλεκτικότητας μιας φορολογίας. Πάντως, το Δικαστήριο κρίνει ότι **η επιλεκτικότητα αυτή υφίσταται όταν, όπως εν προκειμένω, τα αποτελούντα τη φορολογική βάση κριτήρια ενός φορολογικού συστήματος μπορούν να διακρίνουν τις δικαιούχους επιχειρήσεις δυνάμει των ιδιοτήτων που τις χαρακτηρίζουν ως προνομιούχο κατηγορία επιχειρήσεων.**

Επομένως, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το φορολογικό καθεστώς του Γιβραλτάρ χαρακτηρίζεται, μεταξύ άλλων, από τον συνδυασμό του φόρου μισθωτών υπηρεσιών και του ΒΡΟΤ ως μόνων φορολογικών βάσεων που καταλήγουν σε φορολογία η οποία είναι συνάρτηση του αριθμού των υπαλλήλων και του εμβαδού των κατεχομένων επαγγελματικών χώρων. Ωστόσο, **λόγω μη υπάρξεως άλλων φορολογικών βάσεων, ο συνδυασμός των εν λόγω φορολογικών βάσεων (οι οποίες στηρίζονται σε κριτήρια τα οποία είναι, αφεαυτά, γενικής φύσεως), αποκλείει, εκ προοιμίου, από κάθε φορολογία, τις εταιρίες offshore λόγω του ότι δεν διαθέτουν υπαλλήλους και επαγγελματικούς χώρους.** Συνεπώς, τα κριτήρια αυτά διακρίνουν μεταξύ εταιριών που βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση ως προς τον επιδιωκόμενο με το σχέδιο φορολογικής μεταρρυθμίσεως σκοπό, ήτοι την εισαγωγή γενικού φορολογικού συστήματος για όλες τις εγκατεστημένες στο Γιβραλτάρ εταιρίες.

Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο κρίνει ότι **το γεγονός ότι οι εταιρίες «offshore» δεν φορολογούνται στο Γιβραλτάρ δεν είναι τυχαία συνέπεια του επίδικου συστήματος, αλλά η αναπόφευκτη συνέπεια του ότι οι δύο φόροι εταιριών (ειδικότερα, οι βάσεις επιβολής τους) έχουν ακριβώς προβλεφθεί ώστε οι εταιρίες offshore οι οποίες, ως εκ της φύσεώς τους, δεν χρησιμοποιούν υπαλλήλους και δεν κατέχουν επαγγελματικούς χώρους, να μην εμπίπτουν στη φορολογία.** Επομένως, βάσει του ότι οι εταιρίες offshore δεν εμπίπτουν στη φορολογία, ακριβώς λόγω των συγκεκριμένων χαρακτηριστικών της ομάδας αυτής, δύναται να θεωρηθεί ότι οι εν λόγω εταιρίες απολαμβάνουν επιλεκτικών πλεονεκτημάτων.

Ειδικότερα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, αντιθέτως προς τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου, **ο χαρακτηρισμός ενός φορολογικού συστήματος ως «επιλεκτικού» δεν εξαρτάται από το γεγονός ότι το σύστημα αυτό έχει σχεδιασθεί ούτως ώστε όλες οι επιχειρήσεις να υπόκεινται στις ίδιες φορολογικές επιβαρύνσεις, αλλά ορισμένες εξ αυτών απολαμβάνουν παρεκκλίσεων που τους χορηγούν επιλεκτικό πλεονέκτημα.** Η ερμηνεία αυτή του κριτηρίου της επιλεκτικότητας προϋποθέτει ότι – για να χαρακτηριστεί επιλεκτικό – ένα φορολογικό σύστημα πρέπει να έχει σχεδιασθεί σύμφωνα με ορισμένη τεχνική φορολογίας. Η προσέγγιση αυτή έχει ως συνέπεια ότι οι εθνικοί φορολογικοί κανόνες εκ προοιμίου δεν εμπίπτουν στον έλεγχο περί κρατικών ενισχύσεων λόγω του γεγονότος και μόνον ότι εμπίπτουν σε άλλη τεχνική φορολογίας μολονότι παράγουν τα ίδια αποτελέσματα.

Εφόσον το σχέδιο φορολογικής μεταρρυθμίσεως είναι ουσιαστικώς επιλεκτικό καθόσον χορηγεί επιλεκτικά πλεονεκτήματα στις εταιρίες offshore, το Δικαστήριο κρίνει ότι είναι αλυσιτελές να εξεταστεί αν το σχέδιο μεταρρυθμίσεως είναι επιλεκτικό από περιφερειακής απόψεως.

Υπό τις συνθήκες αυτές, **το Δικαστήριο αποφασίζει να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου και να επιβεβαιώσει την απόφαση της Επιτροπής με την οποία κρίνεται ότι**

το σχέδιο φορολογικής μεταρρυθμίσεως αποτελεί καθεστώς κρατικών ενισχύσεων το οποίο δεν μπορεί να εφαρμοστεί το Ηνωμένο Βασίλειο.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναιρέσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106